

El doctor Benito

El dia de Sant Josep, a les deu del matí, dèiem adéu a l'església parroquial de Sant Romà, al metge Dr. Francisco Benito Inaraja. Havia mort el dia abans al geriàtric de l'Hospital de Lloret de Mar, una institució de la qual ell havia estat el titular sanitari i on tantes vegades l'havíem trobat a l'ofici de la diada quan encara el centre era regentat per les monges vetlladores de Sant Josep que, per tant, celebraven la seva festa cabdal cada 19 de març. El doctor Benito o senyor Benito, com la gent li deia, portava molts anys a Lloret, cap a uns setanta. Entre els records personals de la meua infantesa tinc present la primera vacuna –o una de les primeres– als quatre o cinc anys, administrada pel doctor Carulla, que vivia al carrer Joan Durall, cap al barri de Venècia. Però en el tema de metges, ja recordo immediatament el Dr. Benito, examinant-me a casa, amb una llanterna o bombeta que m'enlluernava els ulls, per veure si els desviava o reaccionava bé. Estava jugant al pati amb sorra i pedretes de mar i es veu que en vaig trepitjar alguna que em va fer caure de clatell i la meua mare em va trobar estabornit. Devia tenir al voltant dels set anys. Per tant, això seria cap allà als inicis de la dècada de 1950. En aquells temps a Lloret hi havia bàsicament dos metges: el doctor Benito, que era l'oficial, i el doctor Agustí Cabañas Llobet, fill de Lloret, que hi tenia consulta privada. Com molts lloretencs, a casa estàvem conductats amb tots dos i d'aquesta manera no havíem de patir si el dia que els necessitàvem un d'ells era fora. El Dr. Benito havia nascut a Portbou, on el seu pare era inspector veterinari.

Portbou llavors era molt important per l'estació del ferrocarril i per ser lloc de pas de mercaderies entre França i Espanya. També s'havien de controlar, evidentment, els ramats. Francesc Benito no era fill únic. Tenia també un germà, que va ser enginyer de camins i que, després, amb la guerra, va morir a la batalla de l'Ebre. Benito va estudiar a Portbou, Figueres i Girona. Eren els temps de la República i s'havia format en català i dominava, també, el francès. Com que el seu pare va tornar, més tard a Madrid, d'on era oriünd, ell també hi va anar i allà va començar la carrera de veterinària. Quan esclatà la guerra es va allistar com a voluntari en el bàndol republicà. Tenia 19 anys. Arribà a tinent de cavalleria. Quan acabà el conflicte bèl·lic i quedà instaurat el règim de Franco fou represaliat, enviat a l'Àfrica i enquadrat en camps de concentració i en un batalló disciplinari. Amb el temps, però, i la influència del seu pare, aconseguí sortir-se'n i tirar endavant i va poder tornar a estudiar, a Madrid, però aquesta vegada s'inclinà per la medicina, i a la facultat tingué de professor, entre altres, l'eminent doctor Gregorio Marañón, del que guardava un excel·lent record. També recordava amb goig haver format part, després, del primer equip de transfusions de sang que es va formar a Espanya. El bon record que tant ell com la seva família tenien de Catalunya i l'interès especial per la comarca de la Selva, que el seu pare havia visitat en diverses ocasions, va fer que, quan després d'haver fet les pertinents oposicions a funcionari, va demanar plaça per exercir d'inspector sanitari,